

DE VERZWEGEN VERDWIJNING VAN IRIA

Wide Hogenhout

© 2026 Wide Hogenhout

Omslagontwerp Raphaël Boyer

ISBN: 9789465387710

Deel 1

Ekardio

Hoofdstuk 1

De auto die de wijk kwam binnenrijden, werd met schichtige blikken gevolgd. Voorbijgangers keken even snel, en wendden daarna hun blik af alsof ze iets zagen dat niet voor hun ogen bestemd was. Gordijnen gingen even opzij, en werden dan weer resoluut teruggeschoven.

De straat was afgesloten en behalve de politie was er niemand. De auto stopte bij een gebouw waar diverse politieauto's nogal willekeurig neergezet waren. Ekardio stapte uit, en liet zijn badge zien aan de agenten bij de ingang die iedereen streng controleerden.

“Wat is hier in vredesnaam aan de hand?” vroeg hij.

De agent haalde zijn schouders op. “Ik heb de instructie om uitsluitend politie en veiligheidsdiensten door te laten. Meer weet ik ook niet.”

Ekardio liep een enkele trap op en ging een woning binnen. Binnen waren mannen met of zonder uniform dingen uit kasten aan het halen. Twee mannen in burgerkleding stonden wat te praten en uit het raam te kijken.

“Wie heeft hier de leiding?” vroeg hij.

Hij zag de agenten twijfelend kijken naar de twee mannen in burger bij het raam. Die keken lichtelijk geïrriteerd naar Ekardio. “Het lijkt erop dat het nog even zal duren voordat het duidelijk is welke dienst hier de leiding heeft. Maar waar kunnen we u mee helpen?”

“Ik moet mijn werk hier doen. Ik moet ervoor zorgen dat dit alles ongemerkt blijft.”

De twee mannen lachten kort - het was niet meer dan een ademstoot door hun neus. Ekardio keek uit gewoonte rond om het appartement in zich op te nemen. Hij stond op het punt om verder uit te leggen wat hij kwam doen, maar hij stopte toen hij iets in een andere kamer zag. Even, een fractie van een seconde, zag hij de hand van wat een kind moest zijn.

Hij liet de mannen bij het raam voor wat ze waren en liep naar de andere kamer. Daar, in een hoek naast een radiator, zat een meisje van een jaar of vier. Ze beefde en hield met haar rechterhand haar eigen linkerhand vast.

“Wat in godsnaam heeft dit te betekenen?” riep Ekardio.

“De verdachte was niet thuis. We hebben alleen dit kind aangetroffen,” zei een agent.

“Maar wat gaan jullie dan doen? Dat kind is doodsbang. Gaan jullie hier gewoon met weet ik hoeveel volwassenen hier rondbanjeren terwijl dat kind doodsangsten uitstaat?”

De agent die zijn vraag had beantwoord, keek hulpeloos naar de twee mannen in burger die naar Ekardio toekwamen. Een van hen had een lange bruine jas en een bril met een bruin montuur. Het deed Ekardio denken aan een journalist uit vervlogen tijden. De ander had een kaal hoofd en een grijs baardje.

“Och, als de verdachte zo’n kind alleen thuislaat,” zei de man in de lange jas.

“Wat heb ik daarmee te maken? Wij zijn nu voor dat kind verantwoordelijk, wat er daarvoor is gebeurd daar heb ik geen boodschap aan. Waarom zorgen jullie niet voor dit kind?” vroeg Ekardio.

“Wij hebben de dienst voor jeugdbescherming gecontacteerd,” zei de man in de bruine jas. Hij glimlachte tevreden. De kale man met het grijze baardje keek ongemakkelijk.

“En waar is die dienst?”

“Het is al laat in de middag en ze hebben niemand beschikbaar. Ze komen het kind morgen ophalen.”

Ekardio wees in de richting van het kind. “Morgen? En wat is jullie plan dan? Laten jullie dat kind hier in een hoek zitten tijdens een huiszoeking? Tot morgen?”

De man haalde zijn schouders op. “Luister, wij zijn ook niet van de

opspasdienst. Ze zeiden dat we maar een agent moesten vragen om het kind een nachtje op te vangen. Ik heb de hoofdagent een bericht gestuurd dat hij iemand moet zoeken die dat kan doen.”

Ekardio staaarde de man aan en kon even geen woord uitbrengen. Daarna haalde hij diep adem, draaide zich om en ging op de grond zitten.

“Hoe heet je?”

Het was een meisje met schouderlang, bruin krullend haar. Ze schudde het hoofd, en trilde over haar hele lichaam. Ekardio glimlachte en wachtte af. Ze hield nog steeds haar linkerhand vast.

“Wat is er met je hand?”

Het kind liet langzaam de hand zien. De hand was bebloed, en er zat een duidelijk zichtbare snee in. Ze had de hand tegen haar buik geduwd, waardoor er een forse bloedvlek in haar kleding zat.

Ekardio keek vragend naar de twee mannen.

“Luister, de inval is zeer zorgvuldig...”

“Als je beweert dat dit van voor de inval is dan sla ik je in je gezicht,” zei Ekardio op kalme toon. De twee mannen deden een stap achteruit en mompelden wat over bedreigingen.

“Kom, dan gaan we je hand verzorgen,” zei hij tegen het kind.

“Ik durf niet.”

“Ik draag je wel.”

Hij stak zijn handen uit. Toen ze op hem afliep pakte hij het kind voorzichtig op en hield oogcontact. Ze drukte zich opeens tegen hem aan.

“Wacht, het is niet toegestaan om zomaar met een betrokken persoon het pand te verlaten,” zei de kale man met het grijze baardje.

“Flikker op,” zei Ekardio kortaf. Hij liep de deur uit, de trap af en de straat op.

“Hoe heet je?”

“Juna,” zei het meisje heel zachtjes.

“Goed, Juna. Ga even staan, ik wil iets opzoeken.”

Hij zette haar neer en zocht op zijn telefoon naar de dichtstbijzijnde apotheek. Hij voelde hoe Juna zich aan zijn been vastklampte.

“Kun je lopen, Juna?”

Juna knikte en volgde hem.

“Wat is er gebeurd met je hand?”

“De mannen met de maskers kwamen binnen. Ze schreeuwden dat ik op de grond moest gaan liggen. Toen ben ik gevallen.”

“En toen?”

“Toen vroegen ze waar mijn moeder is. En toen moest ik in de hoek gaan zitten.”

“En was je moeder dan niet thuis? Ben je wel vaker alleen thuis?”

“Nee.”

Juna's stem was bijna niet hoorbaar door het lawaai om hem heen.

“Kom, ik draag je nog een eindje,” zei hij en pakte haar weer op. Haastig laveerde hij tussen toeterende auto's door tot hij in een zijstraat het apotheeksymbool zag.

“Ben je erg geschrokken van die mannen?”

Juna knikte en drukte haar hand tegen haar buik.

In de apotheek stond een vrouw van middelbare leeftijd in een witte jas achter de toonbank. Ze keek meteen bezorgd naar Juna.

“Wat is er met jou gebeurd?”

Juna liet haar hand zien.

“Ze is gevallen,” zei Ekardio.

“Dat is een lelijke snee. Doet het pijn? Maar is er nog niets aan gedaan?”

“Ik was niet thuis en we hadden niets bij de hand,” verduidelijkte Ekardio.

De vrouw dacht even na. “Kom maar mee naar achter, we zullen het eerst eens wassen.”

In een ruimte achter de winkel wassen ze de hand met kraanwater. Juna keek angstig maar liet haar alles doen.

“Het is een lelijke wond. Ik zal er een desinfecterende zalf op smeren. En ik zal het goed verbinden. Maar het is belangrijk dat u het goed schoonhoudt, en die zalf er twee keer per dag op doet en het dan weer opnieuw verbindt.”

Ekardio wilde iets zeggen over wie dit de komende dagen zou moeten doen, maar hij bedacht zich. Juna keek met grote ogen naar het verband dat om haar hand kwam te zitten.

De vrouw babbelde tegen Juna terwijl ze de wond verbond. “Zo wat ben jij dapper zeg. Kijk eens wat een mooi verband eromheen komt. Ik zal je vader de spullen meegeven, en dit moet elke dag gebeuren tot het over is.”

Even later stonden ze weer voor de toonbank. Ekardio betaalde de spullen en keerde weer terug. Eerst liep Juna nog naast hem, maar al snel werd ze moe en nam hij haar weer op zijn arm. Het zakje van de apotheek bungelde aan zijn vinger.

In het appartement was het nog steeds een drukte van af en aanlopende politieagenten. De twee mannen in burger die hij eerder had gesproken waren verdwenen. Juna keek uitvoerig rond of ze haar moeder ergens zag.

Een oudere agent in uniform leek nu de leiding te hebben overgenomen. Het was een gezette man met een dikke bril en borstelige wenkbrauwen.

‘Hallo, is dat het kind dat hier werd aangetroffen?’

‘Ja,’ antwoordde Ekardio. ‘Dit is het kind van de verdachte, ze is bij de inval gewond geraakt en we zijn even op stap geweest om haar hand te laten verzorgen.’

De man keek Ekardio aan en had zichtbaar moeite om alle informatie te verwerken.

‘Het kind van de voortvluchtige? Nou die zal dan wel niet zo lang voortvluchtig blijven.’

‘Ja, daar heeft u gelijk in, maar nu zitten we dus met dat kind. De dienst voor jeugdbescherming komt morgen pas, heb ik gehoord.’

De man schudde zijn hoofd en maakte een afwerend gebaar. ‘Ik heb net een paar mensen gesproken over wat de juiste procedure is nu die dienst niet komt opdagen. We hebben besloten dat onze stagiaire deze taak op zich zal nemen.’

Ekardio werd voorgesteld aan een meisje in burger dat hooguit 19 of 20 kon zijn. Hij nam haar apart om de situatie uit te leggen, en vertelde over de zalf en het verband. Het meisje frunnikte zenuwachtig aan haar jaszakken en onderbrak zijn verhaal.

‘Meneer, ik wil niet onbeleefd zijn, maar ik woon nog in een studentenflat. Het is nogal ver van hier, en het is echt niet de ideale omgeving voor zo’n kind. Als het moet dan doe ik het hoor, maar is er geen betere oplossing?’

Ekardio viel stil en twijfelde. Juna bleef zich aan hem vastklemmen. Het meisje toonde amper interesse voor Juna.

De zorg voor een kind van een verdachte viel ver buiten zijn taken. Hij vroeg zich af hoe hij zich ooit kon verantwoorden als er iets misging. De beslissing om de stagiaire ermee op te schepen leek willekeurig; zij had hier geen enkele

opleiding of kwalificatie voor. Hij zou wel een politiewagen kunnen vragen om Juna naar haar studentenflat te brengen, maar dan moest hij Juna vragen om met een wildvreemde mee te gaan, terwijl geen van beiden dat wilde.

Hijzelf was eigenlijk ook een wildvreemde voor Juna, maar ze leek hem te vertrouwen. En, dacht hij bij zichzelf, in de rol die hij moest gaan spelen, zou zijn band met dit kind waardevol zijn.

“Goed dan.”

De stagiaire keek opgelucht. “Kunt u het tegen het diensthoofd zeggen?”

Ekardio knikte en ging op zoek naar de man. “We hebben besloten dat het beter is als het kind met mij meegaat. Ik geef u mijn adres, dan kan de dienst voor jeugdbescherming haar daar morgen ophalen.”

Het diensthoofd pakte zijn bril af en poetste die met zijn overhemd terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. “Wie... bent u?”

“Hier heeft u mijn badge. En kan ik even door een politiewagen naar huis worden gebracht? Het is maar een minuut of vijftien van hier.”

De man keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de badge, schudde zijn hoofd, en vroeg een agent om Ekardio weg te brengen.

“Kom,” zei Ekardio tegen Juna. “We gaan jouw pyjama pakken, en je tandenborstel, en kleren voor morgen. En alle knuffels of speeltjes die je mee wilt nemen. Laat eens zien waar je kamer is.”

Juna nam hem mee en de agent liep achter hen aan. Ekardio pakte een doos die op een kast stond, en vulde die met hulp van Juna met een pyjama, kleding, een haarborstel, vier verschillende knuffels, een paar schoenen en een tandenborstel. Hij liet haar ook andere kleren aandoen, zodat ze niet langer met een bloedvlek rondliep. Even later zaten ze op de achterbank van een politiewagen. Ekardio had de doos op zijn schoot en Juna keek tevreden naar de knuffeldieren die op haar pyjama zaten.

“Waar woon jij?”

“Niet ver van hier. We zijn er over een paar minuten. Je zult het zo zien.”

“Heb ik daar ook een kamer?”

“Ik slaap wel op de bank en jij mag mijn bed.”

“Ik ben bang alleen. Ik wil liever dat je bij me blijft.”

“Maak je geen zorgen. Ik blijf in de buurt.”

Juna leek niet te beseffen dat de situatie de volgende dag weer zou

veranderen.

“Met wie woonde je daar eigenlijk?”

“Met mijn moeder.”

“En verder?”

“Mijn moeder.”

“Waarom zei je dan dat ze niet thuis zijn? Zijn er meer?”

“Mijn oom was er ook.”

“Je oom?”

“En mijn moeder.”

Toen ze voor de deur van zijn appartement uitstapten besloot Ekardio dat hij Juna niet zomaar naar binnen wilde brengen. Haar eerdere ervaring van die dag moest voor een klein kind ronduit traumatisch zijn. Hij had geen ervaring met kinderen, maar hij wilde haar op de een of andere manier het gevoel geven dat ze tenminste iets op haar eigen tempo kon doen. Bovendien had hij de doos met de spullen van Juna in zijn handen.

“Hier, met deze kaart kunnen we naar binnen,” zei hij terwijl hij haar zijn kaart aanbood.

Juna keek nog even naar de doos die hij droeg. Daarna pakte ze voorzichtig de toegangspas.

“Je moet het daar voor de deur houden.”

Juna liep naar voren en hield het omhoog. Ekardio toetste er nog even een nummer bij in, en de deur van het gebouw schoof open. Samen liepen ze naar binnen. Hij glimlachte even naar een nieuwsgierige medebewoonster die hij amper kende.

“Kom maar mee. In de lift moet je hem weer ergens voor houden.”

Juna bleef naast hem lopen. Zolang hij naast haar liep leek ze rustig te blijven.

“Voor uw veiligheid, rapporteer verdacht gedrag altijd aan de autoriteiten,” klonk een vriendelijke maar ook enigszins dwingende vrouwenstem. Hij hoorde het amper - het was het soort boodschap dat bij ieder gebouw overal herhaald werd.

Juna hield de kaart weer voor de scanner, en enkele seconden later ging de deur open en keken ze uit op Ekardios woonkamer. Alleen zijn kaart opende de lift, die direct uitkwam in zijn woonkamer.

Ze deden een stap naar voren en de liftdeur sloot zich achter hen. Zonder iets te zeggen reikte Juna hem de kaart weer aan.

“Dankjewel. Kijk, daar zijn twee banken, voor het raam. Zullen we een knuffel op de bank zetten? Dan kun je ernaast zitten.”

Ekardio zette de doos op de koffietafel en ging op een bank zitten die recht tegenover het raam stond. Juna ging naast hem zitten en klampte zich vast aan zijn arm. Ze maakte geen aanstalten om een knuffel te pakken.

“Wanneer komt mijn moeder?”

“Ze zijn haar aan het zoeken, en ze vinden haar vast wel weer. Maar we moeten nu eerst even geduld hebben.”

“Ik mis mijn moeder.”

“Dat kan ik me voorstellen. Heb je pijn aan je hand?”

Juna schudde haar hoofd en hield de hand omhoog. Het verband zat er nog stevig omheen.

“Heb je honger?”

“Ja.”

Hij keek in de richting van de keuken en vroeg zich af wat ze konden eten. Er was nog soep en brood. Zou Juna van soep houden?

Juna stond op en liep naar het raam dat uitkeek op de Boulevard van de Orde. Buiten was het al donker en waren er talloze lichtjes te zien.

Toen Ekardio overeind kwam, leek Juna te schrikken.

“Oh, sorry. Ik wilde je niet laten schrikken. Zal ik je laten zien waar alles is? Kijk daar is de keuken, en hierachter is een slaapkamer. Daar mag je straks slapen. En daar is de badkamer. Daar kun je straks een douche nemen en je tandenpoetsen.”

Juna knikte vaag maar toonde weinig animo. Hij pakte een zakje met nootjes uit de keuken, maakte het open en zette het neer op de koffietafel.

“Je kunt vanaf hier heel veel mensen en dingen zien daar beneden. Zie je wel hoeveel mensen daar rondlopen?”

Ze knikte en keek naar het schouwspel beneden op straat.

Hij warmde de soep op en zorgde ervoor dat het niet te heet was. Hij zette het voor Juna neer met wat brood erbij, en spoorde haar aan om ervan te eten. Zelf had hij amper honger. Juna leek tot rust te komen terwijl ze nieuwsgierig begon te eten.

Natuurlijk zou iedereen zich afvragen waarom hij deze verantwoordelijkheid op zich had genomen, maar voor hem voelde het niet zo. Het was eerder een onverwacht lichtpuntje in zijn grijze dagen.

Toen Juna de soep ophad vroeg hij of ze meer wilde, maar ze verloor haar interesse in het eten en pakte een knuffel.

“Het is al laat. Ik denk dat het tijd wordt voor jou om naar bed te gaan,” zei hij voorzichtig.

“Ik ben bang zonder mijn moeder,” zei ze met een vlakke stem.

“Kom maar, alles komt goed. We gaan eerst onder de douche en dan tanden poetsen. Dan gaan we ook een nieuw verband om je hand doen.”

Juna leek te twijfelen maar ging toch met hem mee. In de badkamer liet hij haar douchen, hielp haar een pyjama aan te doen, verzorgde de wond aan haar hand, en poetste haar tanden. Hij maakte het bed op en liet haar erin liggen.

“Ik wil dat je bij me blijft,” zei Juna zachtjes.

“Maar ik ben er toch. Ik laat de deur open staan, en ik ga op de bank zitten. Je kunt me van hieruit zien, en als er iets is kun je me roepen.”

Juna knikte en hij ging weer op de bank zitten. Een kwartier later was ze in slaap gevallen. Maar de nacht bleek allesbehalve rustig: tijdens de nacht werd ze herhaaldelijk huilend wakker. Steeds weer moest hij haar geruststellen dat hij er was, en dat haar moeder vroeg of laat terug zou komen.

De volgende ochtend was ze huilerig en gespannen, en Ekardio was doodmoe. Hij belde naar zijn werk om te zeggen dat hij laat zou zijn. Op half tien kwam een team van niet minder dan vier mensen van de dienst voor jeugdbescherming zijn appartement binnen om Juna te registreren en mee te nemen.

Een oudere vrouw met diepe groeven in haar gezicht was tegenover Ekardio gaan zitten aan de keukentafel. De drie anderen gingen om Juna heen staan.

“Heeft u de identiteitsdocumenten? Haar burgersnummer?”

“Nee, ik heb geen enkel document. Maar ik heb wel de naam van haar moeder, en het adres waarop ze woonde.”

Hij hoorde hoe Juna de ene vraag na de andere werd gesteld, tot de namen van haar knuffels aan toe. Een jonge vrouw deed haar best om vriendelijk te zijn, maar Juna was vooral angstig.

“Ik moet die documenten hebben. Dat is nodig voor de registratie.”

“Dan moet u ze maar gaan zoeken.”

De vrouw tegenover hem keek hem met priemende ogen aan.

“Heeft u voordat u het kind meenam naar medische gegevens gevraagd? Gebruikt ze medicijnen?”

“Aan wie had ik dat moeten vragen? En waar was u trouwens? Waarom bent u gisteren niet gekomen? Dit is allemaal gebeurd omdat u niet kwam opdagen.”

Ze trok haar hoofd opzij en snoof. “Wij hebben beperkte middelen en we kunnen niet overal zijn. Ikzelf heb vanochtend pas over deze zaak gehoord.”

Daarna stond ze op en ging voor het raam staan. Ze klikte goedkeurend met haar tong. “Dat is een mooi uitzicht dat u hier heeft!”

Ekardio zuchtte geïrriteerd. De enige reden dat hij in een appartement op een gewilde plek met een prachtig uitzicht woonde, was dat het hem als privilege was gegund door een hooggeplaatst persoon van zijn werk.

Tijdens zijn studie had hij een eenvoudige kamer gehuurd, en daar was hij ook na zijn studie blijven wonen. Dat was niet omdat hij daar zo graag woonde – het was in een lawaaiige en onprettige buurt – maar omdat het hem weinig uitmaakte waar hij sliep. Ook gaf hij eigenlijk weinig om wat hij at, en hij nam meestal niet de moeite om voor zichzelf te koken.

Juna raakte in paniek en rende huilend op Ekardio af. Ze werd vastgepakt, en hij voelde hoe haar handen van zijn broekspijp werden losgetrokken.

“Moet dit zo?”

Het viertal keek elkaar vragend aan, maar niemand antwoordde

“We nemen contact op, mijnheer Ekardio,” zei de jonge vrouw uiteindelijk.

Het viertal sleurde Juna de lift binnen, de deur ging dicht, en het gegil van Juna verstomde. Ekardio stond nog steeds als aan de grond genageld in de stilte van zijn woning. Nog nooit had hij zijn appartement zo stil ervaren. Ook had hij zelden de behoefte gehad om muziek of een radioprogramma aan te zetten om de stilte te verbergen. Nu drukte de stilte echter op hem alsof het hem naar buiten wilde duwen omdat er binnen geen plaats meer was.

Hij zette muziek op. Terwijl een opzwevend ritme door de woonkamer galmde, leunde hij tegen het glas en keek naar de mensen die met haastige passen over de Boulevard van de Orde liepen. Hij zag twee auto's weggrijden waarin hij het viertal herkende. Juna zat achterin.

Hoofdstuk 2

5 jaar eerder

Ekardio werkte aan een bureau achter een beeldscherm, naast iemand achter exact hetzelfde scherm, en daarnaast weer iemand. Er werkten bij zijn afdeling zo'n vijftig mensen, en de meesten van hen hadden het bestaan van Ekardio amper opgemerkt.

Samen verwerkten deze vijftig mensen een constante stroom van meldingen over onwenselijke activiteiten. Ekardio moest telkens een melding van een virtuele stapel pakken en afhandelen. Hij werkte meestal overdag, maar ook een enkele keer 's nachts omdat er altijd iemand klaar moest staan.

Meldingen kwamen van bezorgde burgers of van andere afdelingen. Telkens weer probeerden Ekardio en zijn collega's in te schatten of een activiteit buiten de grenzen viel. Hij had een lijst gekregen van activiteiten die onacceptabel waren, zoals kritiek op het Systeem, op politici, of in het algemeen op het functioneren van de autoriteiten. Zodra er bepaald was dat iets buiten de grenzen viel moest hij het bericht verwijderen, of kreeg degene die een kritisch bericht had gepost de politie op bezoek.

Het Systeem stond open voor discussie - maar soms ging discussie te ver en

werden autoriteiten te direct aangevallen, of het Systeem te fel bekritiseerd. Als het uit de hand liep en er een stroom van onwenselijke activiteit op gang kwam, werd het team gevraagd om gezamenlijk in te grijpen.

Op een dag kreeg het team te maken met een school in een afgelegen dorp waar diverse kinderen ernstig onderkoeld waren geraakt tijdens een uitstapje. Door een weeromslag waren ze in ijskoud weer beland, waar de organisatoren geheel niet op waren voorbereid. Een aantal kinderen was zelfs omgekomen. De ouders stuurden woedende berichten over de incompetentie van de school, en reageerden op een interview met een moeder van een overleden kind. Een van hen deed in felle bewoordingen haar beklag over de school en het ministerie van onderwijs, en kreeg veel bijval van lotgenoten.

Ekardio en een aantal van zijn collega's deden zich voor als bezorgde burgers en vielen de moeder en haar medestanders aan. Ze schreven dat de ouders zelf schuldig waren, of dat de moeder betaald werd om deze verklaringen af te leggen, of elk ander verhaal dat de ouders in diskrediet bracht.

Om dit te doen had Ekardio zo'n vijftig verschillende pseudoniemen, zodat hij met verschillende namen de illusie kon creëren dat vele burgers het niet met de ouders eens waren. En omdat het team ook vijftig leden telde, konden ze in een paar uur tijd de illusie creëren dat duizenden mensen het niet met de ouders eens waren. Een gefabriceerd verhaal dat de moeder in het verleden haar kind had verwaarloosd werd al snel als waarheid gezien, omdat talloze mensen het leken te bevestigen. Vijftig keer vijftig was de gevleugelde uitdrukking die de leiding gebruikte als een beginnend protest zo snel mogelijk onderdrukt moest worden.

De protesterende ouders kregen ook bezoek van de politie, en de moeder werd even vastgehouden op het politiekantoor onder het mom van een overtreding. Nadat zij geschrokken weer naar huis mocht, werd zij weer online aangevallen door een leger van zogenaamde burgers die zeiden te weten dat ze nu ook door de politie was aangehouden omdat ze leugens verspreidde en in haar eigen belang de zaken verdraaide.

Ekardio had zich nooit veel vragen gesteld bij zijn werk. Hij was opgegroeid met het idee dat overmatige kritiek niet getolereerd werd. De waarheid was kneedbaar, vloeibaar, en deed er uiteindelijk nauwelijks toe. Elke dag onderzocht hij meldingen, steeds weer op zoek naar berichten die over de grens gingen. Na

zijn studie had hij nooit ander werk gedaan.

Hij kende een paar mensen die direct naast hem zaten, maar meer ook niet. De manier waarop hij zijn werk deed had nooit de aandacht getrokken van wie dan ook. Hij deed het goed, maar op dezelfde manier als tientallen anderen.

Nooit had hij verwacht dat hij een talent zou bezitten dat zijn leven totaal zou veranderen.

Op een ochtend pakte Ekardio een melding van de stapel, waarvan het nummer eindigde op 9201. Van de lange cijferreeks onthield hij alleen de laatste paar. Een jonge zangeres, die op tournee was in het buitenland, had een openhartige aanklacht over een minister geschreven. De instructie was eenvoudig: verwijderen.

Ekardio begon aan de taak, maar een uur later was hij nog steeds bezig. Het oorspronkelijke bericht was allang verwijderd, maar er doken steeds weer kopieën en screenshots op die niet bij te houden waren. Hij bleef als een wilde zoeken en verwijderen, maar hij zag dat hij dit alleen nooit voor elkaar zou krijgen. Bovendien kon hij niets verwijderen van buitenlandse media. Als het in buitenlandse media verscheen kon hij alleen een beleefd verzoek naar een redactie sturen, wat in de meeste gevallen een averechts effect had.

Wanhopig schreef hij naar zijn baas, Kuypers. “Ik probeer een bericht te verwijderen, maar het wordt zo snel overal heen gekopieerd en overgenomen dat ik het niet bij kan houden. Als we dit weg willen hebben moeten we echt met meer mensen aan de slag.”

Een half uur later verscheen Kuypers naast het bureau van Ekardio. Hij had halflang bruin haar en een stoppelbaard. Zijn halfmontuur gaf hem een wat intellectuele uitstraling.

Ekardio liet zien dat hij een hopeloze strijd voerde.

“Het is gebeurd in een andere tijdzone, afgelopen nacht, en we hebben niet snel genoeg gereageerd. Het heeft meer dan twee uur online gestaan voordat ik het verwijderde. Maar nu, helemaal in het laatste half uur, is het helemaal niet meer te stoppen.”

“Laat me het oorspronkelijke bericht eens zien,” zei Kuypers, die altijd kalm en doelgericht bleef. Hij nam even de tijd om goed te lezen wat er stond, klikte op een paar knoppen om het af te laten drukken, en ging toen resoluut rechtop staan.

“Iedereen! Stop waarmee je bezig bent. Er is hier een geval dat absolute prioriteit moet krijgen. Ik wil dat iedereen er nu aan gaat werken!” riep hij. Met een stuk plakband plakte hij de afdruk op een muur.

Het gevolg was even een chaotische situatie. Meer dan dertig mensen verdrongen zich voor de muur, terwijl de tekst op normale lettergrootte was afgedrukt, waardoor het alleen leesbaar was voor wie er vlak bovenop stond. Maar een minuut of tien later was de opstopping weg en had iedereen het over het geval 9201. In hoog tempo werd alles verwijderd wat er ook maar naar verwees.

Uren later gunde Ekardio zich een pauze, en liep met een kopje koffie nog eens langs het papier. Pas nu drong de werkelijke reikwijdte tot hem door. De zangeres, die onder de naam Astralena optrad, vertelde hoe ze was gevraagd om op te treden in het huis van een politicus, tijdens een privéfeestje. Zo'n uitnodiging van een belangrijk persoon kon ze niet weigeren. Na het optreden wilde ze vertrekken, maar hij had erop gestaan dat ze moest blijven, en gaf haar een rondleiding door het huis. In een slaapkamer had hij haar vervolgens verkracht. Ze schreef dat ze om hulp had geroepen, en gaf zelfs namen van andere mensen die haar hulpkreet gehoord moesten hebben.

Het was een zeer emotionele verklaring waarin ze schreef dat ze zichzelf in grote problemen zou brengen door hiermee naar buiten te komen. Ze zag geen andere uitweg, omdat ze geen rust vond zolang ze dit geheim met zich meedroeg.

Wat Ekardio te traag had begrepen, in tegenstelling tot Kuypers, was dat de politicus in kwestie achter de schermen een cruciale rol speelde op het hoogste niveau van het Systeem. Daarom was het van groot belang dat dit nieuws zo snel mogelijk verdween.

Omdat het zo lang was, waren er veel screenshots in omloop waarop alleen het eerste deel te zien was. Die waren echter moeilijker te vinden dan de kopieën van de tekst. De hele dag sprak niemand op de afdeling over iets anders dan 9201.

Later op de middag verhief Kuypers weer zijn stem, hoewel hij een bescheiden man was en het hem niet zo natuurlijk afging. “Mag ik even jullie aandacht. Ik stel het zeer op prijs dat jullie vandaag zo hard hebben gewerkt. Zoals jullie inmiddels wel begrijpen, en zoals ik met meerdere van jullie al persoonlijk heb besproken, is dit een zaak die van het grootste belang is, ik zou

zelfs zeggen voor de existentie van het Systeem.

“Straks, ik geloof over minuut of twintig, komt Maarten Sanders hier langs om ons te... toe te spreken. Zorg dat alles er een beetje netjes uitziet.”

Ekardio begreep dat Kuypers “te bedanken” had willen zeggen, maar zich op het laatste moment bedacht, omdat het niet zeker was dat Sanders een vriendelijke toon zou aanslaan. Zo iemand zou op dit moment misschien wel betere dingen te doen hebben dan een paar werknemers vriendelijk te bedanken voor een dag hard werk.

Toen Sanders binnenkwam sprong Kuypers overeind. Hij begroette hem zo gehaast dat het bijna onbeleefd was, en riep toen iedereen bij elkaar en gaf aanwijzingen hoe iedereen zich tussen de tafels en de stoelen moest opstellen zodat iedereen Sanders kon horen.

Sanders was een man van rond de zestig, van gemiddelde lengte en enigszins gezet. Hij had diepe inhammen bij zijn slapen, maar zijn grijze haar reikte in het midden nog net tot zijn voorhoofd. Zijn donkere pak en blauwe stropdas staken af tegen de leden van de vijftig keer vijftig. De vijftig keer vijftig liet zich nooit aan de buitenwereld zien, en dus zagen de leden van de groep geen noodzaak om zich overdreven netjes aan te kleden.

Maarten Sanders keek rustig rond, trok een stoel naar voren en ging zitten. Een assistente, een jongedame in mantelpak en opgestoken haar, ging aan een tafeltje zitten en maakte zich klaar om aantekeningen te maken.

Kuypers leek even van zijn stuk gebracht, schraapte zijn keel en keek rond. “Goed, jullie kennen Maarten Sanders. Ik geef hem het woord.”

Sanders aarzelde geen seconde.

“Goedemiddag. Zoals jullie zullen begrijpen ben ik hier in verband met het bericht van de zangeres die onder de naam Astralina optredens geeft. Zoals jullie al weten heeft dit de hoogste prioriteit, en wordt het gevolgd tot op het hoogste niveau. De opdracht die vanochtend is gegeven was duidelijk genoeg: dit moet absoluut verdwijnen. Ik wil graag weten hoever dit gevorderd is.”

Kuypers nam het woord. “Het gehele team is de hele dag bezig. Het wordt overal verwijderd en is inmiddels bijna nergens meer te vinden. Wij hebben inmiddels de middelen om elke kopie die in omloop is snel op te sporen. Ook zijn er burgers die dit bespreken in bedekte termen, bijvoorbeeld door het over een bepaald liedje van haar te hebben, en...”

Sanders onderbrak hem. “Laten we even teruggaan. Hoe is het mogelijk dat dit duizenden keren werd gedeeld?”

“Het werd om onze tijd ’s nachts gepubliceerd. Binnen een paar uur is het verwijderd, maar het verspreidde zich zo snel dat we het amper bij konden houden.”

“Dat het vroeg was kan me niet schelen, jullie zijn hier om de schade te beperken. Ook als het midden in de nacht is. Ik wil dit soort excuusjes niet horen. En wat nog erger is, er zijn journalisten in het buitenland die dit bericht hebben opgevangen en er vragen over stellen.”

Er viel stilte.

“Wat gaan jullie hier aan doen? Ik verwacht dat dit probleem wordt opgelost.”

Kuypers keek wanhopig rond voor hij een antwoord stamelde. “Wat kunnen wij... ik bedoel, als het eenmaal is uitgelekt, dan kunnen wij niet zo veel meer doen.”

De ogen van Sanders leken vuur te spuwen. “Maar dit is toch jullie werk? Val dat soort journalisten aan, trek hun woorden in twijfel, en die zangeres ook. Beschuldig ze van wat dan ook, laat iedereen zien dat ze uitschot zijn, dat niemand haar nog gelooft. Dit is toch wat jullie doen? Waar wachten jullie op?!”

“In het buitenland hebben we maar een beperkte invloed, wij kunnen binnen het Systeem het nodige doen, maar elders ligt dat echt veel moeilijker.”

“Onzin! Ik wil dat het morgen de wereld uit is. Wie hier over schrijft die maken jullie af, hoor je me? Dit soort onzinverhalen dienen nergens toe. Ik geef jullie vierentwintig uur. Dan moet het afgelopen zijn. Als iemand dit post dan springen jullie erop om het uit de wereld te helpen.”

Er viel een doodse stilte. Iedereen keek naar Sanders maar niemand durfde iets te zeggen.

“Goed, jullie weten wat jullie moeten doen. Ik hoef het toch niet verder uit te leggen? Jullie hebben alles wat nodig is, nu is het alleen nog uitvoeren. Ik wil actie zien.”

Hij vertrok weer, met de assistente in zijn kielzog. Er ontstond een geroezemoes, waaruit Ekardio dingen opving als “Dit kan toch niet?” en “Wat verwachten ze nu van ons?”

Kuypers zat er verloren bij.

Ekardio ging staan, rechte zijn rug en verhief zijn stem. “Als dit is wat we moeten doen, dan proberen we het gewoon. Misschien maken we weinig kans, maar dit is onze instructie, dus we moeten het op zijn minst proberen.”

Waarom had hij gesproken? Was het omdat hij een einde wilde maken aan de verzuchtingen van zijn collega's? Omdat hij medelijden had met de uitgeputte Kuypers die begreep dat hij de strijd bij voorbaat verloren had? Of was het omdat hij de eerste was geweest die geval 9201 van de stapel had gepakt, en hij daarom een bijzondere verantwoordelijkheid met zich meedroeg?

Hoe dan ook, het team deed een dappere poging. Elke poging om de buitenlandse berichten weg te krijgen bleek echter zinloos. Een verzoek om het nieuws te verwijderen, omdat dit kwetsend zou zijn voor een hoogwaardigheidsbekleder, leverde niets op. Erger nog: buitenlandse journalisten raakten juist gefascineerd door de aandacht voor het voorval, en begonnen er juist meer over te schrijven.

Er werden wel pogingen gedaan om reacties te plaatsen waarin het verhaal werd betwist, maar dit werd op buitenlandse forums weggezet als propaganda van het Systeem. Dit was natuurlijk wat Kuypers al voorzien had toen het hem gevraagd werd. Er was geen beginnen aan.

Astralina had dit bericht tijdens een buitenlandse reis geschreven. Ze zou binnenkort terugkeren, en haar arrestatie zou waarschijnlijk meteen volgen. Buitenlandse journalisten volgden de zaak nu echter met enorme belangstelling, wat het onmogelijk maakte om de aandacht ervan af te leiden.

Na enkele vruchteloze dagen was het hele team moedeloos. Kuypers liep met gebogen schouders door het kantoor. Toen Astralina terugkeerde, werd ze op het vliegveld meteen gearresteerd. Iedereen op de afdeling was bezig om het verhaal uit te doven, en in het binnenland was het verhaal inmiddels amper nog ergens te vinden.

In het buitenland was het echter een ander verhaal. Een stortvloed van berichten hield aan. De burgers binnen het Systeem hadden hier amper toegang toe, en zouden het amper geloven als ze het lazen. Maar ondanks dat het alleen in het buitenland speelde, werd het een steeds groter politiek probleem voor de hoogste kringen binnen het Systeem.

Twee dagen na de terugkeer van Astralina verscheen een boodschap op haar persoonlijke sociale media.

“Beste lezers, mijn eerdere bericht was niet juist. Mijn excuses voor de ontstane verwarring. Hecht geen geloof aan de verhalen die hierover rondgaan. Het is vreselijk dat zoveel mensen hierover schrijven zonder dat ze weten waar het over hebben. Ik zal later uitleg geven. Astralina.”

Ekardio kon zijn ogen haast niet geloven toen hij het las. Alles in de tekst schreeuwde dat het niet van Astralina was – de toon, de woorden, zelfs de manier waarop het begon. Je hoefde niet eens terug te kijken naar haar gebruikelijke stijl.

Maar zelfs als niemand geloofde dat dit door haarzelf geschreven was, kon het niet hardop gezegd worden. Patriottische aanhangers van het Systeem zouden er positief op reageren. Er zou verholde kritiek verschijnen, wat de afdeling veel werk gaf om het debat te sturen.

In het buitenland was de reactie echter rampzalig. Overal werd met woede gereageerd, en werd de zogenaamde reactie van Astralina een poppenkast genoemd. Er werd gevraagd om Astralina vrij te laten en haar interviews te laten geven, en op allerlei fora stonden grappen en memes over deze poging om de werkelijkheid aan te passen.

Telkens als Kuypers naar een vergadering over de zaak 9201 moest, leek hij wanhopig, en aan zijn gezicht was te zien dat hij onvoldoende slaap had gekregen. Toen hij alweer naar een vergadering moest om de volgende stappen te bespreken, bood Ekardio aan om mee te gaan.

Kuypers keek verbaasd. “Waarom? De hele afdeling is ermee bezig. Waarom jij in het bijzonder?”

Het was een terechte vraag. Ekardio had in feite geen speciale rol in de hele zaak, en was niet meer dan één van de vijftig keer vijftig. In werkelijkheid ergerde hij zich aan de klungelige aanpak en dacht hij dat hij het beter kon.

“Ik heb ooit als eerste dit geval van de stapel gepakt. En ik heb er zo mijn gedachten over.”

Kuypers keek hem even aandachtig aan. Hij mompelde iets, en gebaarde vermoeid dat Ekardio kon meekomen.

Niet veel later zat Ekardio in een zaaltje met Kuypers, Sanders, weer een andere assistente, en nog een man en een vrouw die hij niet kende en die ook niet werden voorgesteld.

Sanders was in een slecht humeur. “Wat een puinhoop. Elke keer zakken we dieper in het moeras. We kunnen niet eens meer een normale persconferentie

voor de internationale pers organiseren. Ze vragen alleen nog maar hierover.”

“Hoe gaat het met Astralina? Kunnen we die al een verklaring laten afleggen?” probeerde Kuypers.

Sanders schudde boos met zijn hoofd. “Als je die nu naar een persconferentie brengt, eindigt dat in een complete ramp. Ik denk niet dat we daar beter van worden.”

“En een videoboodschap?”

“Dat kunnen we doen... maar ik denk dat ook een grote tegenreactie teweeg zou brengen.”

Sanders beseft nu beter wat haalbaar was.

“Mag ik...” begon Ekardio. Hij keek zenuwachtig naar Kuypers en de anderen, hopend op een signaal dat hij mocht spreken.

“Zeg het maar. Als je een goed idee hebt wil ik het horen,” zei Sanders scherp.

“Die tekst die op haar sociale media is gezet, was niet goed geschreven.”

De man die niet was voorgesteld wilde meteen iets zeggen maar Sanders hief zijn hand op om hem het zwijgen op te leggen, en gebaarde naar Ekardio dat hij verder moest gaan.

“De stijl, de inhoud, het leek op geen enkele manier op haar eigen stijl. Als we dat op een geloofwaardige manier willen doen moeten we niet een enkel bericht plaatsen, maar een veel langere reeks starten. Het moet in haar stijl zijn, met woorden die ze gewoonlijk gebruikt. En het moet een geloofwaardig verhaal zijn, iets wat verklaart waarom ze zoiets heeft gedaan en het nu weer intrekt.”

“En kan jij dat doen?”

“Het wordt een lange weg omdat de geloofwaardigheid nu weg is. Maar ja, ik wil dat graag proberen. Over een paar weken kunnen we de buitenwereld misschien weer laten geloven dat ze van gedachten is veranderd.”

Hierna begon iedereen door elkaar heen te praten. De man, die niet was voorgesteld, praatte nog wel het luidst, omdat zijn afdeling het eerste bericht de wereld in had gestuurd. Na een tijdje riep Sanders simpelweg “genoeg!” en werd het weer stil.

“Goed, dit proberen we. Kuypers, dit is jouw man? Geef hem de codes om in te loggen als Astralina en laat hem maar doen. Misschien dat dit werkt,” zei Sanders bars.

Na deze turbulente vergadering liepen Kuypers en Ekardio samen terug.

“We maken ons zo niet populair,” zei Kuypers bezorgd.

“Het bericht dat ze verstuurden was een ramp. Volstrekt ongeloofwaardig. Ze hebben het over zichzelf afgeroepen.”

“Maar ze gaan ons erop afrekenen.”

“Ze zeggen nu dat het ons niet zal lukken, en dat er geen manier is om de geloofwaardigheid te herstellen. Maar als wij doen wat zij voor onmogelijk houden, zal dat ons juist in een sterkere positie brengen. Zelfs als zij achteraf weer met een ander verhaal komen.”

“Wij?” vroeg Kuypers.

“Nou ja, ik dan, ik zal in ieder geval mijn best doen,” antwoordde Ekardio met een grijns.

“Wat ga je dan schrijven?”

“Ik heb veel gelezen van wat ze tot nu toe heeft gepost. Haar taalgebruik, de dingen die ze doet. Ik vraag me af hoe ver ik kom als ik probeer haar totaal te doorgronden, in alles wat ze doet en zegt.”

Kuypers luisterde maar zei niets.

”Ik weet alleen niet hoe ik het met beelden moet doen. Ik kan beginnen met een paar foto’s van plekken die ze bezoekt of zo, maar vroeg of laat zal het ongeloofwaardig worden als ze er zelf niet opstaat.”

Kuypers bleef stilstaan en dacht even diep na. “Daar weet ik wel iemand voor,” zei hij met samengetrokken wenkbrauwen.

Die dag begon Ekardio zich meteen voor te doen als Astralina. Het ongeloofwaardige bericht verwijderde hij zonder er verder iets mee te doen. Hij schreef dat ze zich een poosje terugtrok. Zorgvuldig nam hij haar stijl over, met dezelfde uitroepen, dezelfde stopwoordjes en hetzelfde soort grapjes.

Twee dagen later, op een vrijdagmiddag, stelde Kuypers hem voor aan Zarah Venters. Zij was iets jonger dan Ekardio, misschien tegen de dertig. Ze had donker haar dat voor een groot deel roze was geverfd. Alleen de aanzet was nog donker. Ze droeg een overhemd met korte mouwen, waardoor ze jongensachtig overkwam.

“Zarah heeft bij de archieven gewerkt. Ze kan je helpen met beeldmateriaal, bijvoorbeeld door Astralina in een foto te zetten.”

Zarah leek niet op haar gemak. Ze keek wat verlegen opzij en schoof heen en

weer met haar voeten.

“Bij de archieven?” zei Ekardio. Zijn toon klonk per ongeluk sarcastisch, wat helemaal niet zijn bedoeling was.

“Daar doen we meer dan waar dan ook,” zei Zarah opeens met een felle stem. “Bij de PR-afdelingen moet alleen hier en daar een detail worden bijgewerkt. Dat is niets. Bij de archieven, daar krijgen we soms de instructie om iemand uit alle archiefbeelden te verwijderen. Wij hebben tien keer meer ervaring. Ik heb een foto bewerkt van een inauguratie van vijftien jaar geleden, waarvan meer dan de helft inserts zijn.”

“Inserts?”

“Mensen die niet op het origineel stonden.”

Kuypers knikte met opgetrokken wenkbrauwen. Ekardio maakte even oogcontact met hem en keerde zich weer tot Zarah.

“Ik ben bezig een verhaal te ontwikkelen over Astralina, waarin ze zich terugtrekt in de bergen om tot rust te komen.”

Zarah knikte. Ze keek heel geconcentreerd en leek klaar om te beginnen. “Dan moet ik weten waar dat precies is, en wat ze daar doet. En ik moet er naartoe kunnen.”

“In het verleden plaatste ze vaak selfies, soms samen met mensen die ze ontmoette. Zelden van de natuur of een gebouw,” zei Ekardio zuchtend.

“We zien wel, als ze zogenaamd de bergen in gaat dan gaan we dat gewoon doen. Ik weet wel een mooie plek, maar daar kom je nooit met openbaar vervoer,” zei Zarah. Het viel hem op dat ze opeens meer zelfvertrouwen leek te hebben.

“Huur dan een auto. Ik regel dat jullie maandag kunnen gaan,” zei Kuypers met een tevreden grijns. “Ekardio, je moet straks even langs de afdeling die vergoedingen regelt. Ik laat ze wel even weten waar het over gaat.”

Even later was Kuypers verdwenen en stonden Ekardio en Zarah naast elkaar in de gang.

“Ik dacht dat toestemming voor een dienstreis minstens twee weken in beslag nam,” mompelde Ekardio.

“Ik ben nog nooit op dienstreis geweest,” zei Zarah schuchter.

Ze gingen langs de afdeling die de vergoeding zou regelen, maar dat bleek een nutteloze formaliteit. Het enige wat ze te horen kregen, was dat ze de kosten

maar achteraf moesten declareren. Ze namen afscheid en wensten elkaar een goed weekend.

“Zorg er trouwens voor dat je een jack meeneemt, zoiets wat je aandoet op een wandeltocht of zo,” drukte Zarah hem nog op het hart.

Ekardio zag haar pas weer op maandagochtend om 8 uur, op de naargeestige parkeerplaats van een autoverhuurbedrijf. Door haar geverfde haar was ze van verre herkenbaar. Ze had een forse tas bij zich.

“Waar gaan we heen?” vroeg Ekardio.

“Stad uit, de snelweg naar het noorden. Ik vertel het je wel.”

Hij startte de auto en begon te rijden.

“Wat is dat voor plek die je kent?”

“Het is een plek waar ik wel eens geweest ben. Mooie plek om te wandelen. Vriendje had me meegenomen. Zodoende.”

Zarah rook naar sigaretten en verschaald bier. Er was ook iets in de geur dat hij niet goed kon thuisbrengen - het kwam hem bekend voor, maar hoe hard hij ook probeerde, hij kon er geen naam aan geven.

“Dus dat vriendje heeft je meegenomen, maar je kent de route?”

“Neuh, hij had geen rijbewijs, dus ik reed.”

“En als we daar een foto nemen, kun jij dan Astralina erin zetten?”

“Natuurlijk. Ik heb oud materiaal van haar en ik kan haar er zo inzetten. Andere mensen erbij zetten is altijd lastiger, dan moet ik een gezicht hebben. Maar ook dat kan, dan neem ik iemand die zeker niet herkend kan worden.”

“En ben je er nog vaker geweest met die vriend?”

Zarah viel opeens stil en keek naar buiten.

Ekardio dacht dat hij een verkeerde vraag had gesteld en zweeg erover. Hij volgde haar aanwijzingen, en ze spraken over het verhaal van Astralina. Hij probeerde een zo nauwkeurig mogelijk verhaal te vormen over waar ze zich zou hebben teruggetrokken en wie ze daar zou kunnen ontmoeten.

“Dit is het,” zei Zarah opeens toen ze bij een afgelegen parkeerplaats kwamen. Ze waren hoog in de bergen en overal om hen heen was een dicht bos. Er stond een bordje dat een uitkijkpunt beloofde.

“Kom, dan gaan we even naar het uitzicht kijken,” riep Zarah. Nadat ze waren uitgestapt liepen ze een paadje tussen de bomen door en kwamen bij een open plek boven een bergwand. Vanaf hier kon je ver uitkijken. Er stond een

zitbankje, dus het moest een veelbezochte plek zijn, maar op deze doordeweekse ochtend was er niemand. Om hen heen hing de geur van droge aarde en boomschors, vermengd met de frisheid van de berglucht.

“Maar als we hier een foto nemen, dan is het meteen duidelijk waar ze is. Dat willen we toch liever vaag houden?”

“Laten we eerst even van het uitzicht genieten,” zei Zarah terwijl ze op een bankje ging zitten.

Ekardio ging ernaast zitten. Hij durfde niet weer over haar eerdere bezoek te beginnen.

“Denk je dat het gaat lukken? Dat mensen zullen geloven dat zij het is?” vroeg Zarah.

“Als we de juiste toon vinden, een goed verhaal maken, en overtuigende foto’s hebben, waarom dan niet?”

“Ze willen een interview met haar. Ze willen dat ze weer in het openbaar verschijnt,” zei Zarah somber.

“Je bedoelt in het buitenland?”

“Ja natuurlijk, dat is toch de reden dat dit zo belangrijk is? Waarom zouden we dit anders doen? Hier is het allang uit het nieuws.”

Ekardio en Zarah hadden vanwege hun werk toegang tot buitenlandse media, iets wat de meeste mensen niet hadden. Toch had hij niet verwacht dat Zarah zo over deze kwestie zou nadenken.

“Nou ja, het belangrijkste is dat er een antwoord komt op allerlei vragen. Laten we eerst maar proberen een verhaal te maken dat min of meer geloofwaardig is.”

Zarah stond op en liep naar het uiterste punt waar ze nog kon staan. “Als ik hier rondkijk, dan heb ik zin om van bergtop naar bergtop te lopen. Gewoon alles achterlaten en de rest van mijn leven rondzwerven.”

“Laten we nu maar gaan doen waarom we hier zijn.”

“Maar denk je dat het goed is? Verdient ze dit, wat wij doen?”

Ekardio keek haar strak aan. “Ik denk dat we, gezien de omstandigheden, haar het leven makkelijker gaan maken.”

Zarah keek hem onbegrijpend aan. Daarna haalde ze haar tas uit de auto en liepen ze naar een stuk bos dat minder herkenbaar was. Het was Ekardio al opgevallen hoe licht de tas was, en er leek ook geen fotoapparatuur in te zitten.

“Waar is je camera?”

“Niks camera, ik heb een telefoon van hetzelfde model als Astralina had. De lezers moeten toch geloven dat zij hier foto's heeft lopen maken?”

Ze reikte Ekardio een blauwe jurk aan.

“Houd vast.”

“Wat?”

Ze begon haar kleren uit te trekken.

Hoofdstuk 3

Ekardio hield de blauwe jurk verbaasd vast. Het was zo'n dunne, fijne stof dat hij het kledingstuk voorzichtig op zijn naar boven gedraaide handpalmen liet rusten. Voor hem stond Zarah nu in haar ondergoed. Met een snelle beweging pakte ze de jurk uit zijn handen en trok hem over haar hoofd.

“Wat doe je?”

“Jij neemt wat foto's van mij terwijl ik hier sta.”

“Ik? Van jou? Ik dacht dat je de natuur zou fotograferen, en Astralina er later in zou zetten?”

“Dat kan ik wel, maar dat is moeilijker. Dit zal een beter resultaat opleveren, geloof me. Ik speel Astralina, en later zet ik haar gezicht op het mijne.”

Ze pakte een zwart haarnetje uit haar tas en gebruikte het om haar roze haar te verbergen.

“En ik moet de foto maken?”

“Ze had niet de gewoonte om met professionele fotografen te werken of zo. Ze koos poses die haar goed uit lieten komen, en lette op het juiste licht, maar verder niets bijzonders. Het moet een foto lijken die door Astralina is gemaakt, of door een kennis. We nemen er ook een paar samen, dan probeer ik jouw gezicht met een andere te vervangen.”

“Waarom spreek je in de verleden tijd? Ze is niet dood.”

Zarah haalde haar schouders op maar gaf geen antwoord. Ze zocht een paar geschikte plekjes en nam een foto. Lachend alsof ze iets heel grappigs had gehoord, peinzend in de verte starend of met de opgewonden blik van iemand die iets leuks doet. Ekardio nam de foto's. Hij voelde meteen dat sommige foto's niet in de stijl van Astralina zouden passen, maar hij zei niets en nam elke foto waar Zarah om vroeg.

“Je beseft dat jullie niet dezelfde bouw hebben?”

“Dat ik bredere heupen heb? Dat stel ik wel bij,” zei ze nonchalant. “Kom laten we even doen alsof ze iemand ontmoet heeft.”

Ze zette de telefoon op een statief en liet Ekardio het jack aandoen dat hij op haar verzoek had meegebracht. Hij deed zijn best om vrolijk te glimlachen ondanks de vreemde situatie.

“Het maakt niet zoveel uit of je mooi glimlacht of niet hoor. Ik zet er toch een ander gezicht op.”

Toen Zarah besloot dat het genoeg was, liepen ze terug naar de auto. Ze trok de jurk weer uit en Ekardio draaide zich even om.

“Waar heb je die jurk vandaan?”

“Geleend. Leek me net zoiets wat ze zou dragen.”

Ze gooide de jurk achterin de auto en hij bekeek de blauwe stof waar een klein patroon in zat. Hij was ervan overtuigd geweest dat hij de taal van Astralina kon vangen. Bedenken wat ze tijdens een paar weken rust zou doen, was al moeilijker. Maar bedenken wat voor soort kleding ze zou dragen? Nee, daar had hij geen enkel idee van.

“Bedankt dat je dit doet, dit zal belangrijk zijn.”

“Wacht nou maar tot je het resultaat ziet.”

Ekardio had spijt dat ze niet iets te eten hadden meegebracht. Ze hadden twee uur gereden om hier te komen. In minder dan een uur waren de foto's genomen, en nu wachtte hen weer een rit van twee uur terug. Er was geen enkel winkeltje te bekennen.

“Zal ik rijden?” vroeg Zarah.

“Ik heb je naam niet opgegeven voor het contract.”

“Wat maakt dat nou uit?”

“En als we een ongeluk krijgen? Nee, ik moet rijden.”